

розпаду речовини та створення дуже нагрітих газів; вибухати - розриватися, розпадатися на частини з сильним гуком і великою руйнівною силою.

Відповідно до тлумачного словника української мови В. Яременко та О. Сліпущо, вибух - це розрив вибухової речовини, спеціального снаряда, оболонки чого-небудь і т. ін. з дуже сильним звуком і великою руйнівною силою. Тлумачення поняття «підпал» розкривається за допомогою характеристики двох елементів: 1) підпалити - із злочинним умислом та наміром викликати пожежу та 2) пожежа - полум'я, яке широко охопило і знищило що-небудь; вогонь, що охоплює та знищує все, що може горіти, а також саме горіння, знищення чого-небудь вогнем.

З аналізу цих двох понять випливає факт руйнівної сили та знищувачих наслідків даних діянь, тобто вже в собі вони містять зазначені небезпечні наслідки. Для більшого підтвердження даного положення наведемо відповідне тлумачення Л. Савченко поняття «диверсія» - підривна діяльність у галузі ідеології та політики; зруйнування, виведення із строю об'єктів воєнного, державного значення в тилу у противника або у якій-небудь країні агентами заручної держави, злочинними елементами.

Таким чином, можна стверджувати, що законодавець передбачив у диспозиції статті настання небезпечних наслідків, використавши такі терміни, як «вибух», «підпал» та ін. Тому, на підставі детального дослідження визначення диверсії, вважаємо, що достатньо обґрунтованою є точка зору, яка відносить цей злочин до злочинів із матеріальним складом.

Кримінально-правова характеристика злочину, передбаченого ст. 131 КК України

Смик К.М., слухач курсу з підготовки фахівців освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Правознавство» факультету підготовки працівників ОВС ННІЗН НАВС

Незважаючи на значний прогрес у медицині, на сьогоднішній день ніхто не може гарантувати обов'язкову успішність лікування, оскільки кінцевий результат медичного втручання залежить від безлічі чинників: від об'єктивних обставин, професіоналізму лікаря та і від самого пацієнта. Тому стоїть гостра потреба у належному юридичному вирішенні питань, пов'язаних з відповідальністю медичних працівників за діяння, вчинені ними під час виконання своїх професійних обов'язків.

Злочини, що становлять небезпеку для життя і здоров'я людини, які вчинюються у сфері медичного обслуговування та кримінальна відповідальність за них визначені у Кримінальному кодексі України в Розділі II «Злочини проти життя та здоров'я особи». До цих злочинів відносяться: неналежне виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження особи вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби (ст. 131 КК України); розголошення відомостей про проведення медичного огляду на виявлення зараження вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної хвороби (ст. 132 КК України); незаконне проведення абортів (ст. 134 КК України); незаконна лікувальна діяльність (ст. 138 КК України); ненадання допомоги хворому медичним працівником (ст. 139 КК України); неналежне виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником (ст. 140 КК України); порушення прав пацієнта (ст. 141 КК

України); незаконне проведення дослідів над людиною (ст. 142 КК України); порушення встановленого законом порядку трансплантації органів або тканин людини (ст. 143 КК України); насильницьке донорство (ст. 144 КК України); незаконне розголошення лікарської таємниці (ст. 145 КК України).

Об'єктом неналежного виконання професійних обов'язків, що спричинило зараження особи вірусом імунодефіциту людини чи іншої невиліковної інфекційної хвороби є здоров'я та життя особи.

З об'єктивної сторони злочин, передбачений ст. 131 КК України, виражається в неналежному виконанні (дії або бездіяльності) медичним, фармацевтичним або іншим працівником своїх професійних обов'язків, внаслідок недбалого або несумлінного до них ставлення.

Професійні обов'язки визначаються сферою діяльності суб'єкта злочину, а також відповідними нормативними актами в галузі боротьби зі СНІДом, іншими невиліковними імунодефіцитними хворобами. Так, існують певні правила, що зобов'язують медичного працівника при переливанні крові хворому перевіряти її на наявність ВІЛ-інфекції, або правила діагностування на ВІЛ-інфекцію та інших інфекційних хвороб.

Неналежне виконання обов'язків відбувається внаслідок недбалого або несумлінного до них ставлення: наприклад, медична сестра не проводить необхідної обробки медичних інструментів. Обов'язковим наслідком вказаної дії або бездіяльності є зараження вірусом імунодефіциту або іншої невиліковної інфекційної хвороби хоча б однієї людини (ч. 1 ст. 131 КК України) або двох і більше осіб (ч. 2 цієї статті).

Між дією (бездіяльністю) особи, що порушила професійні обов'язки, і взажними наслідками потрібно встановити причинний зв'язок.

Суб'єкт злочину - спеціальний, це медичні або фармацевтичні працівники (лікарі, медичні сестри, співробітники лабораторій, які здійснюють діагностику цих захворювань або проведення досліджень інфікованого матеріалу тощо).

Суб'єктивна сторона цього злочину характеризується виною у формі необережності у виді злочинної самовпевненості або злочинної недбалості.

Методологічні засади дослідження громадської безпеки як об'єкта злочину

Соколовський В.Л., здобувач кафедри кримінального права НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, доцент *Приходько Т.М.*

Відповідно до чинного Кримінального кодексу України до найважливіших об'єктів, що охороняються державою, належать громадський порядок та громадська безпека. Ці об'єкти охороняються шляхом адміністративного нагляду, прямого адміністративного примусу, оперативно-розшукових заходів, застосування адміністративних і кримінальних покарань. Громадський порядок і громадська безпека - це фундамент нормального життя всіх громадян, діяльності всіх державних, громадських та приватних установ і підприємств, а тому до охорони цих об'єктів держава завжди ставилася як до охорони суспільного блага, надавала цій охороні політичного значення.

Слід підкреслити, що міцна громадська безпека - необхідна умова та органічна складова цивілізованого способу життя, успішного функціонування суспільства і держави, її інститутів. Громадська безпека включає відносини, які попереджують або усувають шкідливі для життя та здоров'я людини наслідки, котрі можуть бути заподіяні в результаті дій людей.